

Dohady s justicí

Obecně asi není pochyb o tom, že nepatřičný titul v oslovení může vést ke značným nepříjemnostem. Ještě z fakulty si pamatuji morytát o studentovi, jemuž připadlo absolvovat zkoušku z Dějin státu a práva u akademika Václava Vaněčka. Vedoucího katedry a koryfeje toho předmětu. Po zadání první otázky ale zcela zblblý student začal odpověď oslovením „pane docente“. Dál se nedostal, neboť takovým oslovením do běla rozružený akademik ho vyhnal ze své kanceláře a ještě na chodbě za ním řval, že to už mu klidně může říkat Venco!

Anebo mí kamarádi, kteří coby absolventi VŠ na jednoroční vojenské službě opakovaně oslovovali jim nadřízeného plukovníka „soudruhu podplukovníku“. Dotyčný to několikrát přešel mlčením, maje to pravděpodobně za další důkaz osvědčující přesvědčení jím reprezentovaného pracujícího lidu, že všichni inteligenti jsou debilové. Po asi třetím minelu ale nevydržel. Postavil dotyčné do haptáku a vyzval je, aby mu sdělili, jakou že hodnotu to čtou z jeho výložek. Odpověď: „Plukovník soudruhu podplukovníku“ ho nejen nepotěšila, ale prý řval jak bachyně střelená v kukuřici.

Nejen v dobách minulých děly se takové věci. Asi před necelým rokem jsem při jednání na Městském soudě v Praze oslovil paní samosoudkyni „paní samosoudkyně“. Pochopitelně nevím, jak asi tak řve uražený akademik anebo zčásti degradovaný plukovník, jsem ale přesvědčen, že větší řev než ten, co po tomhle oslovení předvedla samosoudkyně, to být nemohl. To už by prostě nebylo v lidských silách. Netuším, co to do té samosoudkyně vjelo, nebo co si myslela, že zrovna je, když jsem jí takhle oslovil. Sjetá na první pohled nevypadala, ale v každém případě se v doposud klidném a pokojně se tvářícím údu české justice probudilo zvíře. Způsobem, jemuž dal básník jméno „hlas vichřice podoba“ se na mne obořila, co že si to dovoluji nazývat ji samosoudkyní. Něco takového, že ona není. Nyní poněkud předběhnu událostem, protože k mé stížnosti, která následovala, mi bylo sděleno, že je důvodná, neboť projev paní samosoudkyně nebyl zcela oproštěn od emocí. Možná to je správný salónní výraz, leč prostý lid by lakonicky konstatoval, že paní samosoudkyně řvala jak na lesy, ač k tomu neměla vůbec žádný důvod. Co by řekl lid sprostý, si lze snadno domyslet. Variant je celá řada. V každém případě si myslím, že víc by ta samosoudkyně neječela, ani kdybych jí řekl Venco nebo soudruhu podplukovníku. Nic dalšího ale ze zjevného faktu, že ta paní nevěděla, kdo je, i když to měla napsané na dveřích, nevyvodilo ani vedení soudu, ani Ministerstvo spravedlnosti, jehož jsem se tázal, zda toto má být nějaký nový trend v jednacích síních. Možná, kdyby paní samosoudkyně, takto uražena a ponížena, vytáhla řezanou brokovnici, odpráskla mě a případně to ještě komentovala stejně jako Billy The Kid, když zastřelil šerifova zástupce, pověstným výrokem „Keep your change“, tak by jí to vyneslo cestu do Brna ke kárnému senátu NSS. Ale bez té brokovnice to byly jen neoproštěné od emocí.

Tuhle justiční skoroblasfemii připomínám, jelikož mě už nebaví číst anebo dokonce psát úvahy, co nám přinesl nebo odnesl koronavirus. Prostě aby bylo trochu veselo. Aby bylo i trochu poučno, po justici řvoucí by stála za zmínku též justice mlčící. Léta se jako advokáti potýkáme s časovou kolizí způsobenou dvěma soudními stáními, či jinými úkony, kterých má být advokát účasten na stejný čas. Většina soudců nařizuje svá jednání bez předchozí konzultace se stranami. Částečně to mlčení chápou. Kam by přišly třeba České dráhy, kdyby se měly vyptávat potenciálních cestujících z Prahy, v kolik hodin by jim vyhovoval odjezd rychlíku do Brna. Co nechápu, je, že někteří soudci nemlčí a klidně si nechají kanceláři prověřit, zda právní zástupce či obhájce bude mít v uvažovaném termínu soudního jednání čas. Pravda, nedělají to v banálních věcech, v nichž lze kolizi relativně snadno řešit,

ale zejména tam, kde je více účastníků, a tedy právních zástupců nebo obhájců, jde o delší proces než na jeden den a podobně. Kdysi jsem četl, že v SRN to je vcelku běžná praxe, kterou realizuje asistent soudce, ale vyzkoušené to pochopitelně nemám. Taky nevím, proč, když to jde u jednoho soudce, nejde to u druhého, díky čemuž vznikají složité propletence žádostí o odročení a administrativní komplikace s tím spojené. K čemuž bych dodal, že advokát je pochopitelně povinen zajistit zastoupení nebo obhajobu klienta, ale k jeho povinnosti nepatří mít klon, který by v případném časovém konfliktu vcelku nenápadně vyřešil. Není ani povinen mít substituta a zejména žádný advokát, dokonce i ten, co je zaměstnancem, není povinen substituci převzít. Přesněji, může to být jeho závazkem v rámci advokátní kanceláře, ve které působí, podobně jako u přidruženého advokáta, ale má-li k tomu rozumné důvody, ani tak ho k substituci nelze přinutit.

Seriózní advokát se pochopitelně snaží substituci zajistit a zhusta se to i povede. Pokud ne, stane se z jeho osobního problému problém soudce, kterému se advokát omlouvá, jakož i dalších účastníků řízení.

Na závěr, aby bylo nejen veselo a poučno, ale i optimistično, bych ale poznamenal, že četnost předchozích termínových konzultací poněkud roste, takže snad se z toho časem stane cosi jako dobrý zvyk.

JUDr. Tomáš Sokol,

advokát

Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák s. r. o.

místopředseda představenstva České advokátní komory

Text byl uveřejněn v EPRAVO.CZ Magazine 3-4/2020

Další články:

- [Proč musí obhájce u soudu mlčet?](#)
- [Advokátní úschovy a kolektivní vina](#)
- [Buřty, pivo a nenávisť](#)
- [Kolegialita jako klíč k úspěchu](#)
- [O co aktuálně usiluje vedení ČAK?](#)
- [O důstojnosti advokátního stavu](#)
- [O úspěchu restrukturalizace rozhoduje čas](#)
- [Stojí LL.M. za to?](#)
- [Verba docent ...](#)
- [Hodiny tikají každému](#)
- [Justice před soudem](#)